

РЕШЕНИЕ

№ 19370

гр. С., 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело № 20231110110555 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от „Т. С.” ЕАД срещу В. Р. Д., В. А. Д. и Б. А. Д., с която са предявени субективно и обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че е налице облигационно правоотношение с ответниците, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане по отношение на топлоснабден имот с адрес гр. С., ж.к. „М.“, бл. 209, вх. 6, ет. 5, ап. 29, с аб. № *****. Поддържа, че съгласно тези ОУ е доставял до процесния имот в рамките на релевиращия период топлинна енергия, за която не е заплатена дължимата цена. Твърди, че ответниците са придобили правото на собственост върху процесния имот по силата на наследствено правопримство от А. Б. Д., при равни квоти. Иска от съда да постанови решение, с което да осъди **всеки от ответниците** да му заплати следните суми: сумата от **158,61 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. – 30.04.2021 г., сума в размер на **32,85 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от 15.09.2020 г. до 15.02.2023 г., сума в размер на **8,07 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода 01.01.2020 г. – 30.04.2021 г., както и сумата в размер на **1,80 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от 05.03.2020 г. до 15.02.2023 г.

Ответницата В. Р. Д. в срока по чл. 131 ГПК е подала отговор на исковата молба, в който признава иска и прави искане за спиране на делото, като излага твърдение за сключено извънсъдебно споразумение.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответниците В. А. Д. и Б. А. Д. не са подали отговори на исковата молба.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Т. С.“ ЕООД поддържа, че дяловото разпределение за процесния имот и период е извършено в съответствие с действащите нормативни актове.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Основателността на предявените искове за осъждане на всеки от ответниците да заплати претендираната цена по договор за продажба на доставена топлинна енергия и за дялово разпределение се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, изискуемост на задължението за плащане на продажната цена. Съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяване на горните предпоставки при условията на пълно и главно доказване. **Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията.** В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергаващия довода за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковете за главница са основателни, а исковете за мораторна лихва - неоснователни. Съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наалието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал.

1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са **подразбирани клиенти** на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено, че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

Въз основа на така очертаната нормативна уредба, в случая съдът приема за установено първото правнорелевантно обстоятелство – наличието на облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия между страните по делото.

Видно от списък на живущите по апартаменти в жилищна сграда на адрес: гр. С., ж.к. „М. 2“, бл. 209, вх. Б (л.12) под № 13 в списъка, като живущ в ап. 29 е посочен наследодателят на ответниците – А. Б. Д..

Видно от удостоверение за наследници, изх. № РМЛ23-УГ01-4580/27.03.2023 г., издадено от Столична община, район „М.“ (л.41) А. Б. Д. е починал на 03.02.2016 г. и е оставил за свои наследници по закон В. Р. Д. (съпруга), В. А. Д. (дъщеря) и Б. А. Д. (син).

При съвкупната преценка на тези доказателства, като взе предвид направеното признание от страна на ответницата В. Р. Д., че е потребител на топлинна енергия и доколкото по делото не са налице доказателства в обратен смисъл, съдът приема за установено, че ответниците са собственици на процесния недвижим имот.

С оглед наведените доводи от ответницата В. Д., която заявява, че не оспорва

исковете, признава същите по основание и размер, и навежда доводи за сключено споразумение с ищеца в хода на процеса, съдът приема за установени всички правопораждащи факти от описания фактически състав. Доколкото всички сочени факти са общи спрямо другарите – ответници в процеса, и предвид липсата на изрично оспорване на другите ответници, то на основание чл. 217 ГПК съдът приема тези факти за установени еднакво спрямо всички другари.

Изявлението на процесуалния представител на ищеца, направено в открито съдебно заседание, проведено на 24.10.2023 г. за заплащане в хода на производството въз основа на сключеното с ответницата В. Д. споразумение, на част от претендираните по делото суми в размер на 172,47 лв., с които са погасени суми за законна лихва в размер на 8,51 лв., разноски и мораторна лихва в размер на 103,96 лв., следва да се съобрази от съда като новонастъпил факт. То е подкрепено и от представения от ответницата В. Д. касов бон (л.91) за заплащане на сумата от 57,49 лв., с която е погасено задължение за съдебни разноски. С оглед становището на ищеца, имащо характера на признание на неизгоден факт и ползващо се с висока доказателствена стойност, на основание чл. 235, ал. 3 ГПК, заплатените суми следва да бъдат взети предвид от съда при определяне на непогасената част от задълженията на ответниците.

По отношение на представените по делото споразумения с ищцовото дружество и декларация от ответницата В. Д. (л.92), с която същата е заявила, че ще изплати изцяло задълженията по настоящото дело, в това число и дължимите от останалите двама ответници суми, съдът намира че в случая не е налице заместване в дълг, тъй като такова може да бъде извършено само с изричното съгласие на кредитора, каквото съгласие ищецът не е давал (*в този смисъл решение № 5005/09.07.2015 г. на СГС, IV-Д въззивен състав по в.гр.д. № 18775/2014 г.*) Поради това, останалите двама ответници също следва да носят отговорност за задълженията за топлинна енергия за периода. Същевременно паричното задължение не е *intuit personae*, поради което плащането на дълга от лице различно от длъжника, се ползва с погасителен ефект. Ето защо плащането, извършено от В. Д. и за частите на другите двама длъжници следва да се време предвид при определяне на остатъка от задължението.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявеният иск за главница за топлинна енергия следва да бъде уважен в пълния предявен размер от 475,83 лв., като всеки от ответниците бъде осъден за заплати на ищеца сумата от **158,61 лв.** Върху тази сума се дължи и законна лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 28.02.2023 г. до окончателното плащане.

Предвид извършеното от ищеца признание на факта, че по сключеното споразумение за разсрочено плащане на задълженията, предмет на настоящото дело, са заплатени суми в размер на 172,47 лв., от които 103,96 лв. са отнесени за погасяване на мораторна лихва, съдът намира, че исковете за заплащане на законна лихва за забава в общ размер от 98,56 лв. върху задълженията за главница за топлинна енергия, следва да бъде отхвърлени изцяло като погасени чрез плащане.

Исковете за възнаграждение за услугата дялово разпределение за периода 01.01.2020 г. – 30.04.2021 г. следва да бъде уважен в пълния предявен размер, като всеки от ответниците бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **8,07 лв.**

Исковете за мораторна лихва, начислена върху възнаграждението за дялово разпределение, следва да се отхвърлят като неоснователни по съображения, че недоказан по делото остава моментът, от който ответникът е изпаднал в забава в

погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговореният срок за плащане на услугата дялово разпределение, за да може да се определи от кой момент ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респ. ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника (арг. от [чл. 84, ал. 2 ЗЗД](#)).

По разноските:

При този изход на спора и предвид направеното искане за присъждане на разноски, право на такива има ищецът съобразно уважената част от исковете. Ищецът е доказал разноски в размер на 5 лв. за издаване на съдебно удостоверение, 50 лв. държавна такса и 100 лв. юрисконсултско възнаграждение, определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, или общо 155 лв. Съразмерно на уважената част от исковете, на ищеца се дължат разноски в размер на 128,32 лв. Предвид обстоятелството, че по делото е представен касов бон (л.91) за заплащане на разноски във връзка с настоящото производство в размер на 57,49 лв., съдът намира, че дължимата от ответниците сума за разноски е в размер 70,83 лв. и всеки от тях следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **23,61 лв.** разноски.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. Р. Д., ЕГН: *****, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **158,61**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **28.02.2023 г.** до изплащане на вземането;

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **8,07 лв.**, представляваща възнаграждение за услугата дялово разпределение за периода **01.01.2020 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **28.02.2023 г.** до изплащане на вземането,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес: гр. С., ж.к. „М.“, бл. 209, вх. 6, ет.5, ап. 29

ОСЪЖДА В. А. Д., ЕГН: *****, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **158,61 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **28.02.2023 г.** до изплащане на вземането.

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **8,07 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.01.2020 г. –**

30.04.2021 г., ведно със законната лихва за забава от **28.02.2023 г.** до изплащане на вземането,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес: гр. С., ж.к. „М.“, бл. 209, вх. 6, ет.5, ап. 29

ОСЪЖДА Б. А. Д., ЕГН: *****, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **158,61 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **28.02.2023 г.** до изплащане на вземането.

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **8,07 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.01.2020 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **28.02.2023 г.** до изплащане на вземането,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес: гр. С., ж.к. „М.“, бл. 209, вх. 6, ет.5, ап. 29

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу В. Р. Д., ЕГН: ***** искове с правно основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за сумата от **32,85 лв.** като **погасен чрез плащане**, и за сумата от **1,80 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата „дялово разпределение“ за периода 05.03.2020 г. – 15.02.2023 г., **като неоснователен**.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу В. А. Д., ЕГН: ***** искове с правно основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за сумата от **32,85 лв. като погасен чрез плащане, и за сумата от 1,80 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата „дялово разпределение“** за периода 05.03.2020 г. – 15.02.2023 г., **като неоснователен**.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу Б. А. Д., ЕГН: ***** искове с правно основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за сумата от **32,85 лв. като погасен чрез плащане**, и за сумата от **1,80 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата „дялово разпределение“ за периода 05.03.2020 г. – 15.02.2023 г., **като неоснователен**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК В. Р. Д., ЕГН: *****, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** разноски в размер на **23,61 лева**, представляваща разноски в производство съразмерно на уважената част от исквете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК В. А. Д., ЕГН: *****, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** разноски в размер на **23,61 лева**, представляваща разноски в производство съразмерно на уважената част от исквете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Б. А. Д., ЕГН: ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** разноси в размер на **23,61 лева**, представляваща разноси в производство съразмерно на уважената част от исковите.

Решението е постановено при участието на „Т. С.“ ЕООД като трето лице – помагач на страната на ищеца.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____